

خپلو خوږو نو پسې منډې و هم

عبداللہ مشال یوسفزے

پوسټل ورکر

سريزه

زما د ليونی فکر او پښتني مينې ورومې بچي ستاسو په
 لاسونو کښې دي. هيله لرم چې تاسو به نې د زړه په سترگو له نظره
 تيرباسي. زه د هغه آدب قائل یم کوم چې د ژوند د مخ نه رنگونه
 اخلي او هغه قلم مقدس گڼم چې د سماج د ننکو تحيرو توان لري. زه
 په خپله ژبه، خاوره، وطن او اولس ډير مين یم او د خپلې معاشري
 رنځورۍ په گوته کول خپل فرض گڼم. زما په خيال زمونږ د معاشري
 د ټولو نه غټ رنځ فکري جمود دی. د افکري جمود ماتول او اولس
 له د اميد او حوصلې بېغام ورکول د هر ليکوال فرض جوړېږي.

زه د پښتو شاعري په مرمرينه غاړه د ژوندو لفظونو، روښانه
 فکرونو، ترمو جذبو او خوانو حوصلو اميل ليدل غواړم. د زخمونو
 نه گلونه جوړول، د داغونو نه خالونه جوړول، د دردونو نه سنلري
 جوړول او د تيرو له کومۍ نه رڼا راويستل اصل فنکاري ده. زه خپل
 خدائي ته لاس په دعا یم چې د نن آديب او شاعر په دغه هڅه کښې
 بريالي شي. د ټولو ملگرو، همخولو او مشرانو د خلوص او مينې
 ډيره مننه. ښاد او آباد اوسي

عبدالله مشال يوسفزې

۱۶۰۹-۲۰۰۹

دا مونیر ملاست خلق کٔ لیر شان همٔ اوکرو
 نو پٔ خیلو پشو قسم دے اودریدے شو
 لکه مستوری کٔ د شپي خلاف راپاسو
 نو دنیا له د سحر زیرے راؤہے شو

دُعا

د اغیارو سپرو سترگو دے وھلے
د دے کور وگړی یو کرے دا ودان کرے

نر او بنځې نې روښانه کرے پټ پوهه
د دې خاورې بچی ستوری د آسمان کرے

هره شکه نې تابانه کرے له نمره
هر یو کانی نې گوهر د بدخشان کرے

تل د شنه او هلالی جنډه وگره هسکه
د دهشت پټ اوور سټی ملک گلستان کرے

الهی د هر شهید له برکته
دا وطن مو د خوبونو پاکستان کرے

ڪٿ ستا جولي ده ده تنڪو تنڪو گلونو ڏکه

زما سينه ده د خورو خورو يادونو ڏکه

د تصور شيه مي رها شي جي رامخي ته شي

يو بناپيري جي پڄتته ده ده خالونو ڏکه

ملگرو پورته ڪرے قلم د سوکالي پءِ خاطر

ٽوله دنيا شوه د حسرت او ارمانونو ڏکه

راخي جي بهي پري د ميني محبت ڪيردوو

د سريتوب گرگه ده ٽوله د زخمونو ڏکه

د خوشحالو خاني به مشالہ پکشي نه وروکيري

د ژوند لمنه ڪٿ شي ڏيره د غمونو ڏکه

O

مینه لمبه شی چې پيالو له راشی
گل شی سکروته چې کمخو له راشی

چې درته اوگورم په مینه مینه
حبا دے توله انگو له راشی

مه کوه ماسره پښتو مه کوه
مینه به جنک شی که پښتو له راشی

ډیرې به زده کړې د مطلب خیرې
خوک که د مینې لیونو له راشی

په عبدالله مشال د مینې پیریان
د ژمی پخو ثورو شو له راشی

وعدي د ټولي د دھوکو ډکې دی
کاسې مې ځکه د لمبو ډکې دی

د اشنا ياده بې خطره راځه
د زړه کوڅې د سپينو ډکې دی

کمځي ئې وړانې کړلې پوهه شومه
بيا هواگانې د وږمو ډکې دی

زړگيه کلک شه پرغزی د نکړی
سترگې ئې سرې دی د نشو ډکې دی

زما خو خوښ دې د زندانو مذهب
فلسفې ټولي د تېرو ډکې دی

لږ د زړه درد د ځيگر وينه غواړي
دا وچې خاورې د سپرلو ډکې دي

مشالہ هر سره په ځان اخته دے
لارې کوڅې د لیونو ډکې دي

قطعه

لا مې مستی او د زړه زور پاتې دے
زما رگونو کښې لا اوور پاتې دے
ضميره ! هر ځائے آواز مې راکوه
ماته د خپلې ځوانۍ پور پاتې دے

دا زما خپله نشه ده

دا شراب هسي بانه ده

چې زه نه يم هيڅ به نه وي

چې زه يم نو زمانه ده

ترانه زما د فکر

رنډانه ده مستانه ده

په ليمو کښې مې دننه

د رنگونو خزانه ده

هره اوښکه مې ستا غم کښې

بيش قيمته دردانه ده

زما مینه حقیقت دے

دا ستا حُسنِ الفسانه ده

ما مشال ته دوازه یو دی

که جُومات که میخانه ده

~~~~~

قطعه

عقل لیونی په غرونو سر کر مه

مینه لیونی راله گریوان شلوی

اوس چې د ژوند لارو کنې پواڅې شوم

ستا خواږه یادونه رانه ځان شلوی

ډکې بیا یی مې دم په دم خښلی دی

ما د ژوندون په هر قدم خښلی دی

ساقی ازل کښې شرابونه ویشل

چا د مستی او چا د غم خښلی دی

ولې به نه وی زما سر کښې نشه

ما ډک جامونه د زم زم خښلی دی

شیخه فتوی لکوه غم مه کوه

ما د رباب په زیر و بم خښلی دی

دا چې نشه نې رانه نه کوزیږی

دا مې د زړه په جام جم خښلی دی

د خیال د جام نه ستا د سترگو شراب

د مشال گوتو کښې قلم خښلی دی

خواره يادونه بلاگاني شولي

خولي خولي مي ارزوگاني شولي

د چا د نوم د چا د خيال په راتلو

الفاظ په شونډو دعاگاني شولي

مينه په مستو خمارو سترگو کښي

غمزي غمزي او اداگاني شولي

د خواني ترنگ او ليونتوب د مينې

د مستي ډکي خنداگاني شولي

مشال چي گير شولو د عشق په لمبو

په چاپيرجل کښي رڼاگاني شولي

نه چې مُسکي شولې غمونو مې وزرې اوکړې
سترگې مې پټې کړې خيالونو مې وزرې اوکړې

دا آسويلى دى چې راخيژى د گوگل نه زما
کنه د زړه د سر زخمونو مې وزرې اوکړې

چې ستا د مينې رنگ کينې رنگ شومه مغروره ياره
مخ ته مې اوکوره رنگونو مې وزرې اوکړې

د مور د غيږې نه چې راغلم د دنيا غيږې له
غم را په غاړه شو نازونو مې وزرې اوکړې

مشاله کله خو زما خبر هم اخله کښه
زړه مې اوبه شو ارمانونو مې وزرې اوکړې

سپوږمې

زما زړه د غمه ډک دے
ما ته ولکه نندارې کې
زړه مې مات دے روح مې مړ دے
ته لگيا نې مسخرې کې

ستا زړگۍ به مستې غواړي
زه یم سترے د مستو نه
خان له رو د نېشتې گورم
د دنیا د دې لاندجو نه

ته خو شپې ته خوشحاليږي
زه یم تنگ د شوگیرو نه
ته تیرو پسې روانه
زه خو تېنم د تیرو نه

تہ د ستورو پہ محفل کبھی
خاندی خاندی او پر قیڑی
د دریاب پہ آئینہ کبھی
خان تہ گورے خوش حال بیوی

نہ د مینہ چرتہ کپڑی
نہ پہ غم ئی اوریدلی
نہ د درد چرتہ شکلی
نہ ہجران دے تا لیدلی

اے سپوڑمی ! تہ تھ خبر ئی
غم تھ تھیز دے خفگان تھ وی
مینہ تھ دہ ارمان تھ وی
حسن تھ دے جانان تھ وی

ستا خو خیلہ بو دلہا دہ
نہ د زرہ شتہ نہ ضمیر
ستا دلہا کبھی مسافرئ !
زولنی شتہ نہ زلخیر

بس راخيڙي او ڏوبيري
کله مسته شي پتيري
د آسمان په تور خادر کښي
کوږ نور غونډۍ خليري

زه د ميني بنجارم يم
لارو يم لارو يم
در په در خاوري په سر يم
ليونې يم سيلنې يم

زما ستا لاري جدا دي
خه ورځه په خپله لاره
چرته پته شه ورېځ کښي
د مشال نه شه قلاړه

چا د سرونو مناري جوړې کړې
چا د بنالست نه مسخړې جوړې کړې

چا خان لمبه کړو د رڼا د پاره
چا دېوي مړې کړلې تيرې جوړې کړې

چا د مرمرو محلو نه جوړ کړل
چا د شنو گټو نه خزې جوړې کړې

چا د لفظونو نه دُعا جوړه کړه
چا ترې کنځل چا ترې خيړې جوړې کړې

مشالۀ تا خو پاکه مينه اوکړه
خلقو ترې سترې افسانې جوړې کړې

تا چي د خپل حسن علم پورته کړو
ما د صحرا په لور قدم پورته کړو

لارله پرڅه شوه په گل پریوته
باد چي زما د سترگو نم پورته کړو

خدائي د آباد لره غمخوار زړگيه
تا راسره د مينې غم پورته کړو

راته الفاظ لاس په تامه اودريدل
ما چي د شعر ليک ته قلم پورته کړو

په ميخانه کښي زلزله غونډۍ شوه
مشال چي لپه کښي زم زم پورته کړو

زما د سترگو نه رنگين خوبونه چرته لارل
د زړه دودونه د خيگر زخمو نه چرته لارل

زما په زړه لا د داغونو ځاني خو ختم نه دے
ستا د لنډې زلې سينکې خالونه چرته لارل

دا تيتي سترگې مړوې مخ او پريشانه زلفې
په څه څه خفه ئې ستا د مخ رنگونه چرته لارل

راشه بې گلو ليدے نه شمه د جونو څخې
سپړليد ا څه شوې ستا تنکې گلو نه چرته لارل

چې به ئې زيرے د باران راوړو زمونږ تر کلي
هغه لوژن د اوبو ډک بادونه چرته لارل

چې رنگول به دې په ناز د خپل زړگي زانگو کښې
مساله څه شول د اشنا بادونه چرته لارل

زما خپل دی کټ پردی دی
ما مظلوم له مرنی دی

بی جتونه منزل گران دے
توله لار باندي ازغی دی

گل خفه دے بلبل ژاری
خټه سپړه سپړه سهولی دی

زما وینې ترینه شاخی
د تاریخ پانې زخمی دی

په زرگی مې اوور بلیزی
تول بادونه مې ستی دی

خه داغونه ئې نن راکړل
خه داغونه پرونی دی

یا زما مازغه خراب دی
یا دا خلق لیونی دی

د سکون په طمع طمع
ورځې شپې مې آرمانی دی

قطعه

جنگ مې دې د شپې تورو تورو سره
زه مشال ورځمه د لمبو سره
یا به دا تیرم رڼا رڼا کړمه
یا به سم په دار شم د پښتو سره

خیالہ راویںی شہ پسرلے شہ ورثہ
 آچوہ زرگبہ سپیلنے شہ ورثہ

د یار چہی چہی خندا خورہی
 تہی تہی ، لہمی لہمی شہ ورثہ

ستا سادہ حسن د نظره مہ شہ
 معصومہ مینہ می لوگے شہ ورثہ

دا تورہ شہ د لیلی زلفے گنہ
 نادانی اویکی اورکے شہ ورثہ

بیا د یادونو هواگانی راغلی
 مشالہ مست شہ لیونے شہ ورثہ

قطعه

د یار غم لکه "پریوتی" رانه تاو دے
لکه "لوخه" خپلو اوبسکو کښې ولاړ یم

زه د مینې په سور جنګ کښې زما یاره
د کابل او قندهار غونډۍ لټار یم

شاخکی کښې عکس د آسمان ښکاری
وږه ډره کښې ټول جهان ښکاری

دنيا ته گورمه د زړه په سترگو
خدایگو که یو راته انسان ښکاری

بیا نې راغسټې دې خنجر د جفا
پرهر پرهر گل خندان ښکاری

د ماشومانو لاس کښې کای وینم
دیکښې مې لاس د خپل جانان ښکاری

اول زما سترگو کښې ته ښکاریدم
اوس راته ستا سترگو کښې خان ښکاری

ستا د لوگو لوگو زلفانو نه څار
ستا انگو کښې گلستان ښکاری

نن گوري زلفې انگې يادوی
مشالۀ دا غزل د ځوان ښکاری

قطعه

که سربتوب غزاړې سرو کښې کينه
عقل که غواړې لیونو کښې کينه

راشه چې زده کړې د جوگو خبرې
راشه څجړې ته پښتنو کښې کينه

سپینه رڼا په تورو شپو کېښي لټوم
مزه د خوب په شوگرزو کېښي لټوم

د تورو زلفو خوشبونی د یاره
د سرو گلونو په جولو کېښي لټوم

د ابدالی د تنگ او پټ وارثان
نن هم د کلی په حجرو کېښي لټوم

زه د وفا ، حیا ، بیائست گلونه
د پښتنو جونو کمځو کېښي لټوم

د وخت صحرا کېښي خپل وروک شوم آواز
په نیمکې ، نزل ، تېو کېښي لټوم

مولو ته به لار چي د جنت سموي
هغه هوښيار په ليونو کښي لتوم

يو غو د مينې محبت بخوي
د سوؤ زړونو په ابرو کښي لتوم

د زړه کچکول کښي به وفا ټولوي
څمه مشال خبرو کوڅو کښي لتوم

قطعه

زلفي خورم وره که سره غرمه ده
چي په يخ سيوري ئي ليز سا واخلمه
بيا د راواړوه ملالي سترگي
چي خپل شعور له ترې رها واخلمه

O

چمن زما دے زه ماليار د سرو گلونو يمه
گله ژوندے اوسے دشمن د غمونو يمه

سر مي پرے شوم دے خو چاته بنکته شوم نه دے
خو خو کرته آزمائيلے که وختونو يمه

زما وجود د ليونی پختني خاوري نه جوړ
زه اوسيدونکے د کچه خړو کورونو يمه

نه که د چين ماچين پری ئې خو دا مه هپروه
زه هم خلص د پښتونخوا د تورو غرونو يمه

زما ايقان له نوې نوې تفسيرونه راوړي
زه عبدالله مشال منين په بهارونو يمه

لکه گلاب ته چې ازغی پسخیری
زما اشنا ته ښاپیری پسخیری

دلته بلبل په سلامونو راځي
زمونږ گلونو ته سپرلی پسخیری

پېغلې زمونږ دی د حیا نمونې
زمونږ ځوانانو ته زموږ پسخیری

مونږ په قلم د چا نه روستو نه یو
زمونږ پښتو ته انگریزی پسخیری

د مینې اوور کښې هلیو آف نه کوی
د مشال زړه ته سپیلنی پسخیری

د چا خدا د چا نغو سترے کرم
د چا اوږدو اوږدو قيصو سترے کرم

نوره د ستورو ياري نشم کولے
خوبه رادر مه شوگيرو سترے کرم

زرگيه نوره مينه مه ورکوه
خپلو بتانو ته سچلو سترے کرم

د در طواف د رانه نه کميزی نور
بس دے جانانه تلو راتلو سترے کرم

لکه مشال د زرگي وينه بلوم
نصيبه ستا تورو تورو سترے کرم

قطعه

کله نا کله مې په زړه کښې راشی
ویم چې د مینې نه توبه اویاسم

او د خپل زړه د وران ویجاړ کتلې نه
ستا د یادونو جنازه اویاسم

مار ته

نه د پښې شته نه لاسونه
نه زما په شان هډونه
بس تش سر تښه لکې ئې
وړه خله کښې خو غاښونه

خو دنيا درنه پریږی
ته د تورې تېرې نار ئې
ستا په خله کښې مرگ اوسیدوی
پاره ټول ازار ازار ئې

ستا یو محاشکې زهر ډبر وی
د زمري راغورزیلو له
ستا یو ټک کافي شافي وی
د هاتی راپرزیدو له

ژوند د مرگ په بدل اخلی
د روحونو سوداگر نې
ټول مخلوق درنه پریږی
رعب د ډیر دے ترهه کړی

د دې هر څه باوجود هم
زما خوښ نې په ما گران نې
نه ټکی کړی نه برکی کړی
نه ملگری د شیطان نې

اے د تورې تیرې خوبه
مونږ کښې هم ځنې ماران شته
په ظاهره انسانان دی
په زړه تور تور بلاکان شته

ستا دا زهر مې تن وژنی
نه مې روح وژلی نشی
د دوی زهر مې روح وژنی
داسې نه کولای نشی

که از شی می خله سوری کری پروا نشته
لکه باد به د گل شولدی بشکولمه

که د جبر زول کنی زوری دادی مری کری
به تیرو کنی د زده شمع بلومه

د ژوند مزه می تلوسو یورکه
د خوب مزه می شوگیرو یورکه

مونیر د تیرو شادر اغوستی دی نن
زمونیر د کور دیوه پردو یورکه

خلقه پخپله خپل خان نه پیژنو
نوی تهذیب رانه پښتو یورکه

د خو تنکو تنکو غوتو په باله
د خيگر وینه مې ازغو يوږکه

مشاله مينه د غيوت په اوڅو
يو خو پښاغلو پښتو يوږکه

قطعه

خوک د پتنگ غونډۍ ورپټوي په لمبو کښې اوسې
خوک د ازغې غونډۍ د گل سره ورو کښې اوسې

خوک ئې د دين په نوم لوتې خوک د دنيا په نامه
زما د کلی خلق لن هم په تير کښې اوسې

کچکول د زړه گرځومه چم په چم کلي په کلي
ټولومه ترمې اوښکې د زړه غم کلي په کلي

څه مينه ليوڼي ده ليوڼي کړمه څه خلقو
لټومه خپل آشنا او خپل صنم کلي په کلي

ځاپونه چې پرې وينم د يار ، خاورو ته پسخيرم
بنکلوڼه په ليمو د يار قدم کلي په کلي

د خپلو حسرتونو ځلې وران ليدلې شم
ډيوې د محبت ورباندې ږدم کلي په کلي

که خير وي نو يو ځلې به بيا وار زمونږه راشي
لټومه خپله توره خپل قلم کلي په کلي

تر خو چې مې رگونو کښې غورځنگ وهی سره وینه
پښتو او پښتانه به زه گټم کلی په کلی

مشاله که مې خلق د نهمت په کانو وولی
نارې د روړولی به زه و هم کلی په کلی

قطعه

هم په خزان او هم سپرلی مښم يم
زه هم په خپل هم په پردي مښم يم

زما مذهب دے د مښو مذهب
زه د آدم په هر بجې مښم يم

د چا خندا د چا آدا اوخورو
گلونو لوټ کړلو لپلا اوخورو

غيتان زمونږه د زړه وينې گوتی
د سوماتي نوري بلا اوخورو

راځي چې مات کړو د وهمونو بتان
تش په چف چف باندې ملا اوخورو

خلکو تقدیر باندې سورلي اوکړلې
مونږ خپل نصیب خپلي سودا اوخورو

د اباسين له غاړې توي راغلو
مشاله سهر د اوبې په شا اوخورو

هغه قامونه په مستی اوسپړی
چې بې تقدیره بې تختی اوسپړی

زما برنډې خورې نه دی پکار
په پښتونخوا کېنې ښاپیری. اوسپړی

هغه د ښکلو مینځ کېنې داسې ښکاری
لکه چې ستورو کېنې سپوږمۍ اوسپړی

نور ختن څنگه وی او څه ته والی؟
دا غر په سمه چې هوسی اوسپړی

زه تش په ځله وایم چې خوښې مې وی
شیخه ستا زړه کېنې جینګی اوسپړی

رندان ئې جام په لاس پوښته کوی
کوم ځانې مشال د صوابی اوسپړی؟

خلق په مینه کښې کوی نشې د خلې خبرې
ما له د خلقو په شان نه راځي پستې خبرې

زه ترې راغلې وومه ژوبل ژوبل څنگه ده اوس
کوه رېباره د هغې بڼکلي کوڅې خبرې

زما د پښو نه زولنې د روایاتو لږ کړې
په ما بوج کېږي د قانون او ضابطې خبرې

ماته خبرې د بنائست او سرو گلونو کوي
په ما بڼې نه لکې د تخت او د تختې خبرې

زه د هیجا په دروغونو قيصو نه تیر اوځم
زړه مې مني د کالې کرښې او پڅې خبرې

مُخَنگه قائل کر مه په مینه د جنت ټیکدار
زما د خُلي ورباندې بدې لگی ښې خبرې

د زړه میره کښې ټوکوی د محبت گلونه
د اشنا ښکلي ښکلي نرمې او خوږې خبرې

مسأله مه کوه هوا ده ډنډوره ئې نه کړې
دا دی د راز او د نیاز او د پردې خبرې

قطعه

په تورو مترگو کښې ئې تاو نشته دے
غشې مې یو د زړه په سر نه لگی
ما د عزت په جوکي کینولو
اوس د اشنا هلو نظر نه لگی

دا په چُف چُف او د دھوکو په منترونو نه ځي
د محبت پيريان په دم او تعويلونو نه ځي

زما د فکر ځون د کرې دې لمن اوگوره
شيخه دا تور د په مونهوونو اودسونو نه ځي

چې ستا په څنگ کېنې مې تير کړې وو تر اوسه پورې
خوند مې د سترگو نه د هغه ماينامونو نه ځي

هغه چې تا پکېنې څمار وو د ليمو گډه کړې
ساقی نشه رانه د هغې شرابونو نه ځي

هغه غزل به زما نه وي سر پرې مه خوږوه
چې خوشبوني ترې د خوږو خوږو يادونو نه ځي

لا د ژوندون لارې ساری ستا د راتلو په طمع
د ليونې مشال عادت د گل کلونو نه ځي

گل دے کھ اُزغے دے د زہ سر مے دے
خپل دے کھ پردے دے د زہ سر مے دے

دا د عاشقی او لیونتوب الزام
دا ستا د کوخې دے د زہ سر مے دے

ټول رنگونه ټټه دی خو د سور نه خار
ستا د لوپټې دے د زہ سر مے دے

ټکلی ا ټه مزه مزه مې زه تخشې
غم د د مزې دے د زہ سر مے دے

اوگوره مېال اوورته تر غاړه وت
خومره لیونے دے د زہ سر مے دے

O

نه چې راځي نو پرهرونه راوړه
خان سره ماله الزامونه راوړه

نکړيزې پورې که خالونه کيږده
زما د زړه سر له داغونه راوړه

نن به مې يار راځي د خدائي د پاره
سپړلي ورسه سره گلونه راوړه

بلبله راشه چې تويې ماتې کړو
ډکې پيالي او ډک جامونه راوړه

راځه چې غم پسي آلا اوباسو
تېې مصرعې او غزلونه راوړه

زما د پټار رڼا کښې زړه تنگيږي
ما له د کلي مابڼامونه راوړه

مشاله يار له به ترې هار جوړوم
ماتي وعدې سوي آهونه راوړه

قطعه

زه چې يادونه د لفظونو په دار اوڅيږوم
سترگي د ډکې شي د مينې څه مسکي غونډې شي

بيا د خپل ذات زندان کښې اوژارې په چغو چغو
خدائي خبر څه درته راياد شي ليونې غونډې شي

آديره

د اگري په مټه خاوره
د جمناد سيند په غاړه
يو باچا چاله جوړ کړه
يو حسين مرمړين کور دے
دا مرمړو کښې انغيښتي
د مټين زړه يو تحفه ده
په يادونو معطره
د خوبونو جزيره ده
بے نظيره فنکاری ده
کائنات ورته پسخيري
هره شکه ئې حسينه
ملغلرې ترې شرميږي
گڼتونو ته ئې چې گوري
سپوږمې ستوري ترې زارېږي
د مودورامې آسمان هم

ٻه سجده ڏي ڏي سڪلا ته
 نمر ٺي ٿوله ورخ طواف ڪري
 ٻه ڪٽو ٺي نه مري پري
 هر يو گل غواڙي چي زه هم
 دغه خاوره ڪنهي زر غون شم
 هر بلبل ٻه ڏي ار مان ڏي
 چي زڙ ڳي ورته لو ڳي ڪري
 پر خه غواڙي چي پرته وي
 د مهين مر مر د پاسه
 غوثي وائي چي منجه
 شته ڏي سر د سر د پاسه
 د نسيم پري پيرزو ڪيري
 د جنت د باغ گلونه
 سور سپرلي پڪڻي شيندلي
 ٻه جولو جولو رنگونه
 فطرت غيره ڪنهي نيولي
 يو نوباته نمونه ده
 او بودي پري خوره ڪري

د رنگونو لوپته ده
 اے زما د زرۀ غندلے
 تابه هم وی اوریدلے
 د غه کور د پناپرو دے
 خدائیکو خدائیکو د لیدو دے
 د باچا بے کچه مینه
 چې ظاهره شوه ماده کښې
 د جمنه چې گواه دی
 تاج محل ترینه پیدا شو
 هر یو ښکله پرې نازیږی
 هر مټن ورته پستخیزې
 زه هم غواړم چې لوگه کړم
 محلو نه ستا ښائست نه
 خو د سرو گلونو لښتې
 غریبی ده بے و سی ده
 بیا هم ستا د سره خار شم
 په دې چرې خفه مه شي
 مونږ د مینې په سیالۍ کښې

گورے کم د چانه نه يو
 زما زړه د بادشاهانو
 ستا بنائست د بناپيرو دے
 زه فنکار يم زه شاعر يم
 زما خوئي د ليونو دے
 د لفظونو نه به جوړ کړم
 يو محل زه ستا د پاره
 ستا بنائست به پرې نازيوي
 ستا پښتو به پرې پوره شي
 د باچا دغه محل به
 د بے رحمه وخت د لاسه
 يوه ورځې وران ويچار شي
 په رښتيا به اديره شي

O

سپوڊمي د ټټکلو په نخرو پوهيږي
صحرا په خپلو ليونو پوهيږي

گل ته د غم د نشې څه پته ده؟
هغه خو تش په موسيلو پوهيږي

د چا مسکي پرهر ته نه شي کتې
زړه مې د زخم په خوږو پوهيږي

چې درته نه گورم نو گورم راته
مينه د مينې په کتو پوهيږي

ويمه چې څار شمه لوگه شمه ترې
څوک چې پښتون وي په پښتو پوهيږي

په پتو سترگو ورته پته لگي
مشال د يار په تلو راتلو پوهيږي

د اُميدونو ارمانونو وخت دے

لا د خوالي د بهارونو وخت دے

وخته سپرې راله مه راځوه

دا خو زما لا د خوبونو وخت دے

زړگيه پريږده د خزان فکرونه

لا خو سپرلے دے د گلونو وخت دے

ښکلي ! خفه شه چې پُخلا د کر مه

ستا خو لا اوس هم د نازونو وخت دے

لا خو د مخ سپينه سپوږمۍ شرموي

کيږده خالونه د خالونو وخت دے

مشالہ شپه د تصور اوخوږه

بس که راپاسه د کارونو وخت دے

بام ته ڪٺه را اوخيڙي رابره شي
بيا به مي د عشق قيصه د سره شي

باد وره پلڙو د منجه پورته ڪرو
هسي نه چي خدايه د نظره شي

سره شي د حيا نه سترگي بنڪته ڪري
مخي له چي راشي نو اوتره شي

اوتشتو د ڪوره د صحرا پٽه لور
مينه چي پٽه مونيه زوروره شي

نور ڇڏ مشغولا مشاله اوگوره
صبر چي د زړه د پيڻوره شي

خومره غمژن او وارخطا ولاړ يم
د ژوند په لاره کښې تنها ولاړ يم

ستا گل خوانی د د نظره مښي
د خدای حضور کښې په دعا ولاړ يم

د زلفو سپوږمۍ مې غوښتل نو ځکه
د هجر نېر ته په سزا ولاړ يم

کوم ځانې چې مينه وي د سر په بدل
هله به زه هم خوا منخوا ولاړ يم

که ما مشال گورۍ نو گرانه اشنا
درته به لار کښې د وفا ولاړ يم

O

هغه د گل او د سپرلي وختونه

بيا مې يادېږي پروني وختونه

هغه په غلا غلا دېدونو پاره

هغه د مينې ليوني وختونه

أف د بښاست او محبت رنگيني

هغه سپېڅلي مثالي وختونه

أوس مې د سترگو نه خوبونه شوکني

خه ظالمان دي نني وختونه

چرته د زړه کشتي مې ډوبه نه کړي

دا قهرژن او طوفاني وختونه

دريغه مشاله چې په بيړته راغلې

د تورو زلفو ارمانی وختونه

کله چي ستا د حسن شور اولگيد
زما په سپينه جامه تور اولگيد

ستا لوبته زما بخادر ئي پور
خه زهريله باد په هر لور اولگيد

پکښي لمبه شوې د حيا لمنې
کلی په کلی داسې اور اولگيد

بس که زړگيه توبه کار شه کنه
سر دې د مينې په پيغور اولگيد

مشالۀ ژوند به د ايره شي پکښي
د مينې اور د زړه په کور اولگيد

ورځې لا بېله د بهار نه دی
مه راسپړه زړه لا د چغار نه دی

پام کوه زړگيه چې خفه نه شه
خلقو سره وخت نشه اوزگار نه دی

حُسن لا راغلې په خواني نه ده
لا خو گريوانونه تار په تار نه دی

هر څه چې وی زه ئې مشغول کړې يم
څوک ونی چې غمونه د کار نه دی

گل به شي مشاله د اُمید غوټې
سره د سوال گلونه مې پکار نه دی

قطعه

خوشحالیری هم به لیر ثقه خفه کییری هم به لیر ثقه
د ماشوم غونئی ضدی دے دې خپل خان ته غصه راشی

دا پیریان دی که دیوان دی که د مینې لیونعوب دے
به خپل زړه لگوم چکه له جی جانان ته غصه راشی

د بنائست په سور انکار مې زړه سنی که
په رسی د تورو زلفو مې خپې که

لکه زه چې د پاگل او لیونې کرم
دا نور خلق هم پاگل او لیونی که

هسې نه چې گل خوانی د سترګې اوخوری
د میتو زړونه خان ته سپلنی که

تل به ستا د خوشرنګی سندرې وایم
ما د خپلې گل رنګی د بې طوطی که

هر بلبل به د احسان منی مشالنه
خپل غزل د زړه په وینو الوانی که

چې سور گل د د اوربل شم بيا د مړ شم
يو ساعت له چې د مل شم بيا د مړ شم

چې جولي مې ستا د حُسن نه وی ډکه
بس يو واري د غزل شم بيا د مړ شم

چې رانغښتي مې وی ستا خواږه يادونه
چې د مينې تاج محل شم بيا د مړ شم

چې خپل فکر د احساس اوور کښي سټي کړم
چې ښکاره په چاپير چل شم بيا د مړ شم

هر يو شاخکي چې د وينې مې ډيوه شی
چې تيرو لره اجل شم بيا د مړ شم

خدایه ناز چې پښتانه راباندې اوکړی
چې د ننگ د پگړی ول شم بيا د مړ شم

توري توري شېي که چې دمه شمه
زلفي راخوري که چې دمه شمه

توله ورځ په منډو سفرې شوي يم
اوس لگي تيري که چې دمه شمه

زه په خپل ليتون کښې سرگردانه يم
سترگي د ديوې که چې دمه شمه

نوري د ساقې نخري اوږې نه شم
شوندي ميکدي که چې دمه شمه

شمار خو هسي هم په ليونو کښې يم
سم مې ليرې که چې دمه شمه

ستري آرزوگانے مي ڏ زرڻ غيڙ ڪڻي
وار ٻڻ وار اُڏي ڪه ڇي دمه شمه

مري اسويلي ڏ ليوني مشال
وخته سرے لمبي ڪه ڇي دمه شمه

قطعه

زڻ هم ڏ يادونو وينو اُوخوڙم
تڻ هم ڏ غمونو چينجو تيره ڪري

لاري ڏ خيالونو نه مي اووتے
گلي ڏ روزگار غم رانه هيره ڪري

چي مي روح لره قوار زړه له تسکين دے
خيال د خومره پشانسته خومره حسين دے

د زړه غوښي ورله خکه ورکومه
هر يو ياد د نازولې دے نيازبين دے

ستا د مخ د رنگيني د برکته
تصور مي د سپرلي هسې رنگين دے

دا د خال په تندي ايښې دے پرفيوري
کنه داغ زما د زړه ستا په جبين دے

ستا د گورو زلفو سيورے مي راياډ شو
سره غارمه دي پښور دے ماسپڅين دے

د هر چا په غم غمزن په درد درد پیری
زما زړه خو مره سپیڅلي خو مره سپین دے

دیر غمونه پکښې مۀ ستایه مشالہ
د غزل وجود نازک دے نازنین دے

قطعه

د صلو له په تیرو کښې راروان یم
تصور مې څکه تۀ فکر مې شل دے

دا روښانه حقیقت دے زما روڼو
خان ملا خپلو کښې یو دی مونږ ته چل دے

گلاب ته گورمه غوتی ته گورم
چي ته مي ياده شي سپوږمي ته گورم

وېم چي کتے مي او کتے مي درته
چي د بښاست او سادگي ته گورم

په سترگو سترگو کښي منت مه کوه
پاگل به يم خو مجبوري ته گورم

ناز د اوږې نشم د گلر لختي
نحادر مي تنگ دے غريبي ته گورم

زه هاغه رخت خه ليونے غولتے شم
چي ستا بښاست خپلې جولي ته گورم

لا د غیرت بخری شته دے پکښي
په مینه مینه صوابی نه گورم

شیخه قلاز شه زندان مه سپکوه
ژبه لوم خو ستا پگری نه گورم

قطعه

د خپلواکي لیلی د هغه چا ډولې کښي کښي
چې په سکروټو گرځیدې شي د مرام په خاطر

هغه ښاغلی ته هر کس په زړه کښي ځاني ورکوي
څوک چې په دار بالده ختمه شي د خپل قام په خاطر

O

تش د یادونو سلسلې غوره وي
زما او ستا مينځ کښې پردې غوره وي

چې په برق برق پکښې خندلې نه شو
د دې اختر نه خو روژې غوره وي

نه مخکښې لار شته نه په وروستو تلې شم
خلوصه ستا نه خو د هوکې غوره وي

چې د هجران خوبونه وينم پکښې
د داسې خوب نه شوگيرې غوره وي

زلفې د غونډې کرلې وينې د کر مه
دا تار په تار خورې ورې غوره وي

سم د راتلو سره ئې مړ کړو مشال
د دې سحر نه خو تيرې غوره وي

خوک چي مٿين وي او وٺا پيڙني
هغه به ما هم خواصخوا پيڙني

هندو د ٻلي بڻڪلي نوم نه ورځي
زما زږڳڙي خو صرف تا پيڙني

شيريني ستا د محبت په وجه
ما هره بڻڪلي د دنيا پيڙني

زما ساده باده معصومه مينه
په پتو سترگو خپل اشنا پيڙني

نه مروړه نه وي ناز د ڪوڙ
مشال خو ستا هره ادا پيڙني

د لیونو سترگو اقرار ته گورم
کله خپل یار ته کله دار ته گورم

په گل خوانی مې څکه اوږد اولگید
چې ستا لمبه لمبه رځسار ته گورم

ما سره هم د خپل چمن بڼه شي
چې چارچاپیره سور انگار ته گورم

نه د پټه مخ نه د پټه نوم پسې ځم
رعبړه زه به د کردار ته گورم

تا خو وعده کې وه راشه کنه
زه د پټه طمع طمع لار ته گورم

لٽون

قدرت جي خيلو
تخليقي گوتو ڪٽي
ڪٺه قلم
د خيل تخليق پور ته ڪرو
نو د ڏيو فڪر
او د سوچ نه روستو
ٺي د ژوندون
پٺه سڀيڻه پاته باندھ
يو خوبه رنگه
خاڪي جو به ڪر لے
زه اوس لگيا یمه
د خيلي برخي
د غي خاڪو لره
رنگونه لٽوم

پيغلې غوتې تنکي گلونه سوزی
اوور راوریزی چمنونه سوزی

د پیر روښان او خوشحال خان روحونو
د پښتونخوا غاړې او غرونه سوزی

پښتانه داسې اوور کښې اُسوزیدل
چې د مغلو پرې هم زړونه سوزی

نن د تپس او کارغه وس شوې دے
د باتورانو به کورونه سوزی

مونږه په یو بل باندې ننګ نه کوو
په دې خبره مې هیلونه سوزی

خدايه د مينې باران اووروي
هره سينه گڼې ارمانونه سوزي

مشاله زړه مې دومره تاؤ کړې دې
چې مې په سترگو گڼې خوبونو سوزي

قطعه

چې خپلې وينې سوزوي د ژوند ډيوې بلوي
وخت به پخپله د هغوي پښو گڼې تاجونه كيږدي

څوک چې خزان سره په جنگ وي د مرگ غيږ له تلې
چې سپرلې راشي په مزار به ئې گلونه كيږدي

لامبوزن یمہ د مینې پټه دریاب کښې
خدايه گير نشم د هجر پټه گرداب کښې

شیخه ستا پټه نزد خو هر سره کافر دے
مسلمان به چې لا څوک وی ستا کتاب کښې

ساقی ما باندے یو جام چرته پیرزو که
ما هم ځان سره شریک که پټه ثواب کښې

ځان چې څومره پتوی نو ښکاره کیږی
حسن کله پتیدے شی پټه نقاب کښې

ستا د مینې احسانمند یم لاس ئې راځرو
کښې ژوند مې تیروکو پټه عذاب کښې

ما تره سوال د مینې کره وو مشالہ
زما خپل غزل ئې راؤلیږه جواب کښې

دا د فريه ډک وعظونه مې ژېړلې نشي
ستا د آواز دا زيرويم مې نور گډولې نشي

شيخه زما عقل زلمې دې بڼه او بد پېژني
دا دروغزني افسانې ئې د هوکه کولې نشي

زما د فکر الملاطون په حقيقت پوهيږي
په ماتو گورو فلسفو ئې څوک لوبولې نشي

د خيال مارغه مې د مکان د خله هور ته اوسي
دا د گناه ثواب دامونه گيرولې نشي

هاغه سپرلې خان ته سپرلې آخر په څه شي واني
چې مې په زړه کښې د اميد غوټې خنډولې نشي

د هغه خوږو نازينې گوتې ماته بڼې دي
چې سوي لوی ارمانونه مې ټخولې نشي

ساقی په هغه ميخانه باندې د اوور اولگي
چې شرابونه ئې غمونه په شا کولې نشي

وخت که هر څومره طوفانونه حادثې راولي
د ليونې مثال د پښو نخښې وړانولې نشي

بیا می لاسو کڻي نیولے د زرہ جام دے
ستا یادونو راگیر کرے ہم ماہنام دے

خداہ نن شبہ بہ پے ما خنگہ تیر اوخی
ہم آرام رانہ خفہ ہم دل آرام دے

وہ زرگیہ لیونہ خیر دے نشہ
پے قدم قدم بنائست خور کرے دام دے

ژوندہ تہ ہم د چا بیکلی نہ کم نہ نی
ستا نیازینو اداگانو تہ می پام دے

تر هغي به خپلواکي پسې رلديږو
چې تر خو مو خيال قيدي فکر غلام دے

چي د امن نغمي والي ڪن هر شوڪ نبي
ستا د پاره مي پنه زره ڪشي احترام دے

د تهمت ڪاني مشال بالدي وريزي
د يار مينه پري غت تور دے غت الزام دے

قطعه

شوڪ محلونو شوڪ بنگلو پسي خي
شوڪ پنه پگرو ڀيرو تسو پسي خي

مشال پنه دے ضمير فروشه ملڪ ڪشي
ننگ پسي پت پسي پستو پسي خي

بې قرار زړه به مې هله په قرار شي
چې گلونه په خندا راشي بهار شي

د گريوان خيري به څنگ راتولومه
که ئې بيا يو ځلې زلفې تار په تار شي

پيغورونه راته مه کوي ملگرو
هسې له د چا زړگۍ راته آزار شي

د ځوان کهول پخې جلدې هله تودپيړي
چې ماحول سرې لمبې ژوندون انگار شي

گلچينان به خدانيگو تېښتي د چمنه
هر يو گل که د دې خاورې ورته خار شي

د ژوندون رنگ به پيکه وي تښتيدلې
که سرکښه ارمانونه مې په دار شي

بس هم تاله به راځي بل چرته نه ځي
ستا مشال چې د غمونو نه اوږگار شي

قطعه

سر وهلي پر وهلي نار بهور يم
خو لا اوس هم خان ته تر او زورور ويم

نور قامونو د سپوږمۍ سيلونه اوکړل
زه "الف" ته لا موځي "ب" ته اخور ويم

چي بيزيد او كرهلا وي
خمين هلته خوامخوا وي

د قلم همسا به لاس كشي
هر فرعون لره موسي وي

دار له هسكه غري درومي
د چا مينه چي رښتيا وي

لار پخپله رڼا كيږي
چي اخلاص وي نيت صفا وي

به تكليف پسي راحت وي
به ژړا پسي خندا وي

د تير خدایانو واوړي
توري شپي پسي سبا وي

توري تورانکي!

توري تورانکي ته د چا مينې لمبه کرلې؟
خوک د د زړه سر دې چا د زړه په رنځ اخته کرلې؟
چا پسې رنځوره ليونې او سهيلنې گرځې؟
چا باندې مينه لې؟ دا چا نغمه نغمه کرلې؟

ستا په ترانو کښې پلوښي د اميدونو دې
زيرې د سهرلي پکښې وږمې د سرو گلونو دې
ستا سنډرې بهې دې قطري قطري زخمونو له
ستا نغمې ټکور د سوژ لوژ ارمانونو دې

ستا غمژن آواز د کاني زړونه نرمولې شي
ستا مټين انداز د نفرتونو زړه چولې شي
نه خو جادوگره نې منتر د مينې پوک وهه
ستا چيرکې ساز خفه زړگوتې خنډولې شي

اے د وفا نخبی ! تہ ہم مینہ او وفا غواری
تہ ہم د غم شپہ کجی گیرہ زیرے د سبّا غواری
تہ ہم لازو لو ارمانونو لو غروکے نی
تہ ہم دردیدلے نی زخمونو لہ دوا غواری

رنگ د سورے سکور دی خو د زرہ دلیا د سپینہ ده
چکلی ده سپیخلی ده حسینہ ده رنگینہ ده
ستا وجود تور خال دی د وفا پنه سپین جبین بالندے
ستا پنه خو زبگی کجی توله مینہ مینہ مینہ ده

راشه تورانکی زہ ہم ستا د لاری مل یمہ
زہ ہم پنه ارمان د تورو زلفو د اورتل یمہ
تہ ہم سرگردانه سوے لوی لو غرنہ نی
زہ ہم لاروے د پاکي مینی د منزل یمہ

ڪٿه سزا ئي زولئي دار او زندان دے
پت به قام سره پالم دا مې ايمان دے

د هر گل پٺه انگو ڪڇي ئي سُرخي ده
مولو پٺه ويٺو اوبه ڪري گلستان دے

زما سر ترينه قربان او زره لوگي شه
خيله خاوره مې ليلي وطن جانان دے

نورو خلقو ته به وچه زمڪه ٻڌڪاري
ما ته خيله پُڻتنه زمڪه آسمان دے

تن خو تن دي ويم چي روح ورته لوگي ڪرم
چي نامه د پڻتون اخلي پٺه ما گران دے

درخانی د خوشحالی رانه خفه ده
په زرگی مې د داغونو کهکشان دے

پښتانه دې خدایې یو موی یو اواز کړی
د مشال دغه آرزو دغه ارمان دے

قطعه

پټ مو په وینه کېږي مویونه وځي
د ننگ میدان ته ښه په نره ورځو

خلق د ژوند سره جگړې کوي
مونږه مرګی له په دغره ورځو

خپلو غمژنو ارمانونو ته تر غاړه وتم
زړه مې رادک شو غزلونو ته تر غاړه وتم

د ژوند په لار کښې چې هر چا راسره پریښودله
سترې ستومانه ستا یادونو ته تر غاړه وتم

کله چې سمه راته اوږ کړله پردو او خپلو
نو پښتو-سنگینو غرونو ته تر غاړه وتم

چې د جذباتو سمندر مې قراری اومونده
يو ځلي بیا خپلو خوبونو ته تر غاړه وتم

مشاله مخکښې مې ازغی د زړه پولو کښې ځانې کړل
پس د هغې نه سرو گلونو ته تر غاړه وتم

که دشتي غرونه د ازغونه ډک دی
زمونږ تلی هم د پولونه ډک دی

مونږه اوږه د پښتونخوا خېلي دی
زمونږ سروڼه د نشون ډک دی

خېره ستا شمله به هسکه وی تل
دا لر او بر د پښتون ډک دی

دلته گلونه ستومانی اوباسي
دا غم کورونه د وږمونه ډک دی

مشاله لږ د زړه په غوږو واوړه
دا کاني بوتی د نغمونه ډک دی

☆ د دره خېره د لېدو په وخت مي سمدستي دا اشعار وليکل.

O

چې گلونه په خندا شي ملک مسمور شي
نو په ما هم د خوانی خمار راځور شي

د یار مینه به پخپله ورته راشي
خو زما لیونې زړه د لیر په کور شي

بنیادم خدایي پیدا کړم دے اَلْفَت له
چې په مینه نه پوهیږی مخ دے تور شي

د ساقی سترگو ته گورمه وېرېږم
هسې نه چې د زړه جام رانه نسکور شي

چې دنیا د خاموشي څادر په سر کړی
نو زما د خیال کوڅو کښې شر او شور شي

محبت ، وفا او رحم چي رايو شي
نو سپيڅلي محترم پيکر د مور شي

د هغي ژوندونه مرگ ښه دې ملگرو
سريتوب هم چي سړي لره پيغور شي

د درخو د زني خال مشاله موندنه
کله کله د زړه داغ د لمن تور شي

O

مینه په سلگو ده پریشانه ده

بیا مې د خیالونو دنیا وړانه ده

گل پکښې شهید شو غوټی کولیده شوه

خدا په دا دنیا په چا ودانه ده؟

ستا په وفا شک کول خو کفر دی

پاتې ده که پاتې نو زما نه ده

تا ته رسیدل که وی د دار په سر

ما د پاره دغه لار آسانه ده

هره ښکلي ته ئې هر مټین زه هم

تا سره مې مینه د پخوا نه ده

نه شی صبریدې مشال د مینې نه

گرانه ده ناصحه ډیره گرانه ده

ڪلهه جي تيرو ڪڇي بي آسري شومہ
ما هم رها اوکڙه اورکي شومہ

روغ ورمه خو تاته د ڪٿو نه پس
نه پوهيم رلي ليوني شومہ

ما خو وي سڀرلي دمي غورپدللي دمي
ته وي پنه خندا چي ورنزدمي شومہ

اوس د خپله خانه هم پويومہ
اوس د خپله خانه هم پودمي شومہ

خلق راسره وو خو پواخري ورم
بشڪار د پوي داسي حادثي شومہ

گل ورمه خو زلفو له چا يو نه دم
هسې بي فائدي خاوري ايرې شومه

وخت راته مشالنه ډير څه اُښودل
پوهه شومه اوس هيله سره شومه

قطعه

نه خو غازي ئې او غازي به مر شې
د شهادت مرتبه نه بهرې

د کوزې سره د عمر تير کړو
شيخه نه جام او کاسه څه بهرې

هم په کلو کښې تياره ده هم کورونو کښې تياره ده
په جونگرو کښې تورتم دے محلونو کښې تياره ده

په ظاهره پکښې ښکاری رڼاگانې په شل قسمه
خلق وړوک دی د يو بله په ښارونو کښې تياره ده

د نفرت ديوان دېره دی پکښې ځانې د مينې نشته
سړيتوب پکښې پريزي زمونږ زړونو کښې تياره ده

د احساس مري څپې ده د شعور سترگې ړندې دی
تصور په ژبه گونگ دې په ذهنونو کښې تياره ده

د ساقی سترگې ښې نه دی د رڼداتو د خلدانې مل شی
پيالی ډکې دی د زهرو په جامونو کښې تياره ده

عجیبه شان تماشه ده که لږ سر د وړاچت کړو
ستوری ټول دی سرگردانه آسمانونو کښې تیاره ده

نومې کهول په ترینه څنگه آخر څنگه رڼا اخلې
د رڼا د وارثانو په فکرونو کښې تیاره ده

د تیرو زلفو قیصه د د مشال په رڼا لیکم
ستا د زړې خال بلیزې خو خیالونو کښې تیاره ده

ملگرو!!!

اے د سرکو شونڊو ليوالو گلالو ملگرو
اے پڻ ارمان د تورو زلفو ليونو ملگرو

هاغه دي اوگوري اُلُق باندے تيرے خورے شوي
هغه تيري چي د مجبور د تباہي نخبه ده
هغه تيري چي د ظالم پڻ ڪرو پرده اچوي
هغه تيري چي د مظلوم د بربادي نخبه ده

نن ٻول مخلوق سره د سترگو د ږندو غونته دے
دلته پڻ دے وطن ڪنڀي هر سرے خپل خان ويٺي بس
ملگرو ولے به زما خُلي له گيلي نه راڻي
چي د قام سترگي هم گلونه بلبلان ويٺي بس

د دے وطن خاوري خو تہول عمر سہرلی زہیرول
 د دے خانی مستو هواگانو بہ ورمی راڙلے
 اوس پکشی بوئی دے د بارودو د خزان خانی ده
 ملگرو چا زمونیرہ کور لہ دا غوبھی راڙلے؟

دا بی ضمیرہ بوراگان چي ہیخ قانون نہ منی
 د سرو غوتو د عزتونو سوداگانے کوی
 هغه زمونیرہ پنه وینو زوؤ پرسیدلی شوکمار
 پنه ما او تا پورے لگیا دی خنداگانے کوی

ستاسو د فکر خپو ته ولے زولنی پرتے دی
 ستاسو جذبی ولے واڙیني دی خه مره غوتے ئي
 د خیال چیني مو وچي شوې دی که خه شوې دی
 چي د ظالم غندنه نه کوي اوده غوتے ئي

ملگرو ویش شي کئی وروک به شو درخت صحرا کښي
 د زماني گريوان ته لاس کرے ليو همت پيدا کري
 د غاصبانو نه د فکر جاگیر بيوتنه واخلمے
 د خپل قلم پنه زور دنيا کښي خپل عزت پيدا کري

د شين خالي د لنډې زلې شو خالونو سره
د مظلومانو د تتر داغونه هم اوسنائې
د سور سپرلي ، تنکو غوتو نیازين گلونو سره
د بې وسانو د ځيگر زخمونه هم اوسنائې

د دې ژوندون د تېرو دغه يو علاج کيدې شي
چې سپوږمۍ ستوري په صلاح کړو سپين سحر راوړلو
او د غمونو د زغلولو دغه يو لاره ده
چې ژوند له غاړه غړی ورشو او اختر راوړلو

چا ته بد يم چا ته بڼه يم
چا ته نيك چا ته سپړه يم

چي د ليمه لار كښي پرېږدم
په هغې خلقو كښي نه يم

مينه كول خو گناه نه دے
زه به نام اخر په څه يم

لكه ته مې د زړه سر ئې
زه هم سر د چا د زړه يم

بس يو ته مې خيال كښي گرځي
زه كنه ويښ يم كنه اوډه يم

د وفا په كړه مار كښي
يو خوا ته ئې بل خوا زه يم

زما فکرونو ته په پښو کښې زولنې اچوی
زما خیالونو ته زنجیر د بندګۍ اچوی

د وخت مغل یو ځلې بیا د زر او زور په ټګۍ
راته په پوزه کښې پیژوان د غلامۍ اچوی

د باغ مالپار هم د هغې خلقو ملګرې دې نن
څوک چې په اوږد کښې سره ګلونه سرې غوټې اچوی

چې کوم ځلمې د خوشحال خان د شېرې پټ نه ساتي
نو په خپل سر د لوپته د ملالۍ اچوی

زمونږه قام هم عجیبه دې هلو سوچ نه کوی
تیتو سرونو ته پګړۍ د مشرۍ اچوی

عالمه ښکاری چې مشال د دې نه دې خبر
چې زمانه د خپل منصور څټ ته رمۍ اچوی

د نفرت خلاف د مینې چې ملاتړ دے
په قانون د عاشقی د قدر وړ دے

همیشه د تعصب په غار کښې اوسې
که ملا دے که پادري دے که بامبر دے

دُرځاني پسې که تیر نه شو د سره
د پښتو په نزد آدم مینې ته پر دے

پوخ ثبوت د محبت به مې نور څه وی
زما رنگ د خپلې خاڅورې په شان څر دے

د پښتون شلې مزاج سره سمون خوری
دا زما غزل هر څو که شاړ شېر دے

په خیالونو مې د غم تیرې خورې دی
ورځې اُښوې چې د زړه مشال مې مړ دے

پروفیسر ظاهر شاہ ظاهر صیب تہ

خزانہ د کمرہ بر سر پہ جہان نولے شکرے
لکہ پھپہ پہ زہ لگی ستا خوڑی خوڑی خبرے

تہ فنکار ئی جوڑی شی پہ قوت د تخیل خیل
د داغونو نہ خالونہ د دردونو نہ سنلے

O

د میځاني په لوری ګام اخلی
 ښکاری د ژوند نه انتقام اخلی

أف د رڼدی د دودو نه دې خبر
 شیخ په پلټنو لاسو جام اخلی

زاهده خوړو ته د خوږ کپړده وه
 چې د چا نوم په سر د بام اخلی

ښکلې چې هیر نه کړې هغه لیونی
 چې په خپل سر د هر الزام اخلی

پاره مثال د چا پروا نه ساتی
 خو یو ستا نوم په احترام اخلی

تصوّر کڻي مې د ځا د مسترگو نور دے
چې مې زړه ئې له اثره کوړ طور دے

د نړۍ قامونه ټول دی وروڼه وروڼه
يو پښتون ئې هم دشمن دے هم ترور دے

ځا د بل په قربانو منزل گټلے
خو د ځا وجود په خپلو وینو سور دے

ځا چې ما له وو ټوپک لاس کڻي راگرے
نن زما وجود هغه لره ناسور دے

زه د خپل ضمير په خُله باندے لاس نه ږدم
هر تهمت د زمانې راته منظور دے

د بنائست په انجمن کڻي بلې شمعې
ستا مشال د موجوده دور منصور دے

د زړه زخمونو له دوا غواړی
خدایه آدم خپله حوا غواړی

لکه ماشوم چې مور ته چغې وهي
زړه رانه دغه شاتې تا غواړی

په دې حالاتو کېنې ممکنه نه ده
خو وچې شونې مې خندا غواړی

خومره کلک سترگې دې د امن قاتل
چې د مقتول نه خون بها غواړی

دا چې ظلمونه زغمی اف نه کوی
دا خلق نوره هم سزا غواړی

مشالۀ خومره د غویمو اړی دے
پښتون په بوټی کېنې بلا غواړی

خپل جنون یم بلوہ کرے خپل گریوان سرہ پټه جنگ یم
د خپل زړه پټه سر ولاړ یم خلقه خان سرہ پټه جنگ یم

د خیالونو میدان تود دے د دلیل غشی ورپورې
پټه یو سر یم لاندے وتے ټول جهان سرہ پټه جنگ یم

د قسمت ستورے زما دے د آسمان غلام به نه وی
منم زمکے یم زیږولے خو آسمان سرہ پټه جنگ یم

ما د عشق بیرغ نیولے هغه حُسن جندبه کرے
جانان ما سرہ پټه جنگ دے زه جانان سرہ پټه جنگ یم

نه فرعون نه تیمیدے شم نه نمرود سرہ چلیږم
هم قارون سرہ جنگیږم هم هامان سرہ پټه جنگ یم

جڳي پڻ رنگ لکڪ ڪلاب دے پڻ قامت لکڪ نڀتر دے
هم هغه زما جانان دے هم هغه مي د زرۂ سر دے

اے د حُسن دشمنانو راشي مينه ڄام ڪڻي اُوڃڻي
هم خواني ده هم جانان دے هم سهرلے هم مازيگر دے

د بنگرو شبا راخيڙي مستي پيغلي دي منگي دي
تُڪه جادو جادو فضا ده پرستان دے ڪُڪه ڪُڪور دے

دا چي خيال مي ڪلورين دے دا چي فڪر مي پڻتون دے
ڇا د خوبه بهم وڀڻ ڪرے پڻ ما هم د ڇا اثر دے

تُڪه مو نخڻي د غيرت دي تُڪه د مينې محبت دي
ڪرھ مار دے ڪُڪه ايلم دے تاتره ده ڪُڪه خير دے

د خزان باچائي لاره اوس د سرو ڪلونو راج دے
نغاري د انقلاب دي پڻ مشال باندے اختر دے

قطعه

زورورو تل کمزوری دی دل کبری
د نری په سنج عجه تماشه ده

د دولت خاوند انصاف په پیسو اخلی
د قانون کوره غریب لره پرته ده

وخت د هغي ميرنو خلقو تماشه كړې ده
چې حق خبره چا په دار او په تخته كړې ده

مونږ په رښتيا ورله خراج دې د زړگي وركړې
چا په دروغه كنه د مينې اشاره كړې ده

د پيغلتوب په بام ولاړې ښاپېری ته وايه
د چا بې وسه زلميتوب درنه گيله كړې ده

د زړه داغونه مې د مينې سنگرونه نيسي
د خال طالب د په ښكلا باندې قبضه كړې ده

اوس د شپخانو له خير شومه چې څه ته غله دی
د زړه كړكۍ كښې مې جنت ته ننداره كړې ده

كوم ځانې چې ستوري پريدل د راختو نه هلته
اووړ مشال بيگا په هغه ځانې كښې شپه كړې ده

تا چي د کله نه زما په زړه کښې کور کړې دے
نو لیونتوب راباندے پس له هغې زور کړې دے

ستا د سادہ سادہ ښائست د رنگینې د پاره
مولیږه د خوړو ښاپیرو نه قرض پور کړې دے

په پښتني لږ په سر نور سر لوپته اچوه
ما ته اغیارو گوزې خو خله پیغور کړې دے

د غزل نوری مې سکروتنې شولې شولې سیزی
د ننگ بخږی ترینه خپږی زړه مې اوور کړې دے

بیا د مشال په سر لمبې بلیری خود کښې نه دے
بیا ئې رقیب سره په دک محفل کښې شور کړې دے

پلوشي نې د خوانی دی که حیا ده
په بارخو نې گلابی شانتی رڼا ده

بناپیری د کوه قاف ورته پسخیری
سادگی هم د درخو یوه ادا ده

د ملالې د پېزار مساوی نه دی
که زهری ده که شیرینه که لېلا ده

د خدائي کور کښې ترینه هم په امن نه یم
زمونږ ملک کښې دیره شوې یو بلا ده

نن نې مخ ته کتې نه شمه شرمیزم
خدائي خبر چې مې په زړه کښې د شخه غلا ده

سري لمبي د ارمانونو ترينه تاؤ دي
دا زما د دوزخي زرگي سزا ده

د بنائست بها ممکنه ده مشاله
مينه هره زمانه کښي يې بها ده

قطعه

دا کوم ملنگ ورته خيرې کرې دي
جنتي خاوره دوزخيان زيروي

د دې صدي د کربلا د پاره
پښتني ميندي شهيدان زيروي

په جولي کښې مې راپريوته خوږه شوه
دا په ما ئې رحم راغې کله د هوکته شوه

رنگ ئې زير سترگې ئې پريوتې دنگو ته
شاهپيرى مې جوړ د زړه په رنځ اخته شوه

شيخه نور د د جنت په طمع نه يم
ستا وعده د يار د زلفو نه اوږده شوه

د غيرت يوې تپې سره چمن کښې
هره پاڼه د ملالې لوپته شوه

د گناه سمې مې نه وو نو پارسا شوم
بې وسې شولير له راغله نو توبه شوه

چې مشال به ئې غزل ته پارولو
هغه خربکه د پرهر غيږ کښې اوده شوه

ستا په زنه شنه خالونه د کتو دی
زما سترگو کښې خوبونه د کتو دی

د زاهد پیره لمده ده په شرابو
د ساقی کرامتونه د کتو دی

شیخه ته چې څه ته غل ئې زه خبر یم
ستا اوږده اوږده مونځونه د کتو دی

دا زمونږ دوزخی زړونو کښې خالقه
د جنت تنکی خیالونه د کتو دی

د مذهب ټیکدارانو سره لاس کښې
د فریبه ډک دامونه د کتو دی

یاره وخت که درسره وی چرته راشه
د مشال په زړه داغونه د کتو دی

هره گل اندامه ني تربوره ده

پيغله پيشتنه ده كنه حوره ده

اوور ني لگيدايي دي خواني باندي

خدايه چي په چا پسي رنخوره ده

ستوگو كشي اقرار د مښتوب كوي

خله باندي خه نه وائي مجبوره ده

لاري د پښتو ورته معلومي دي

نره ده ننگياله ده باتوره ده

فخر په شمله د خپل بابا كوي

خپله لويته باندي مغروره ده

زه ورپسي تير يم د هر خه نه

ما ته د هر خه سره منظوره ده

قطعه

چې په سجده ورته پراته دی د ادب لیونی
هغه بتان راغورزوم روایتونه ماتوم

زه د تخلیق پښو کښې بیرې د تنقید نشم لیدلې
ښه په جرأت د روایاتو چوکاټونه ماتوم

زما په زړونو کښې تياره نه لگي
ياره ستا ماسره په خه نه لگي

ستا په محفل کښې مې هم ماه ډوييزي
ستا په محفل کښې مې هم زړه نه لگي

د يار په خله کښې د رقيب ژبه ده
اوس مې په سترگو باندې ښه نه لگي

مونږ خو په ټولو يو شان مينه ویشو
د چا به سره د چا به شنه نه لگي

چې د پښو نشه ئې سر کښې نه وي
د مثال هغه پښتانه نه لگي

چا چې ځوانی درته شیندلی دی د لارو په سر
بشکلو پښتو لږه کوي د هغه خوارو په سر

نن مې غیرت د ډیره شرمه ټیټې سترگې گرځي
چې د نیکونو پگری وینم د اغیارو په سر

ساقی ! زاهد به د د فکر میخانه تاله کړي
ته که اودریزې نه زمونږه د میخوارو په سر

د سرماني ښامار زمونږه ارمانونه چپچي
زمونږه خون به وی د سلیمې د بادارو په سر

که ئې سروڼه لږ شان اوخوژول پریوتی به وی
د امیری محل ولاړ وی د نادارو په سر

مشاله مه ټولوه دلته د وفا خپرونه
په دې کوڅو کښې کانی لگي د خپرمارو په سر

زما د خوانه تبتی نه زما نه خنک نه کوی
اوس لویه شوې ده په نه خبره جنک نه کوی

اوس د نکریزو شوق نه کوی خالوله نه ږدی
اوس د کور کار کوی نوکونو باندې رنگ نه کوی

زما پرکاله مینه ناکې جذبې نه ویشوی
ډیره په پال گرځي پینځېب نې هلیو شرنگ نه کوی

مونږ نې د زړه په وینو وینځو حفاظت نې کور
د قومیت توره زمونږه څکه رنگ نه کوی

هاغه بے رنگ د پښتو قطار کچې مۀ اودرره
چې په پښتون او پښتونخوا باندې څوک رنگ نه کوی

غشالۀ وینه نې سره شوله د واوړې نه هم
د احمدشاه د شاه زلمو وینه غورزنگ نه کوی

د چا يادونه به په زړه کښې خامخا ساتمه
قسم په خدائي دے که د چا هم څه پروا ساتمه

زه خو بدنام يم په لمن د مينې داغ لرمه
دا که څه نه واييم دا خو ستا حيا ساتمه

د خلقو زړونه او نيتونه د کتلو نه دی
دا خو يو زه يم چې زړه هر چاته صفا ساتمه

زما په وينو باندې پاتی بيا هم نه پوهيږم
د زړه په غوښو په جومات کښې يو بلا ساتمه

اراده

د انسانانو په دې لويه منډه کې وينم
چې تقدس د ايمانونو په پيسو خرڅيږي
د بې ضميرو په دې اړته دنياګۍ کې وينم
چې عزتونه د بې وسو په ټکو خرڅيږي

نن د عزت په چوکۍ ناستو پر عزته خلقو
د مشرانو د غيرت جګې شملې سپکې کړې
د مغربي تهذيب چقرو کېنې ککړو خلقو
د خوښندو ميندو مقدسې لوپټې سپکې کړې

په گل وطن کېنې مې د يرې يو پلا ګډه ده
چې کلکې نوکې ئې په زړه زما د قام ښځې دي
د بدامني خپسه ناسته ده په هر يو ذهن
چې نورې پښې ئې څيگر کېنې د ارام ښځې دي

د احمد شاه بابا بچوری د اغیار په لمسه
نن د یو بل په کپرو کښې ترمې وینې گوتی
د نر شیر شاه د سښې تورې وارثان ننګیالی
د مغل وال د لاس د زهرو ډکې پینې گوتی

د بیت لیکه د دعاگانو په اثر جوړ شوې
د سر بېرو پښتنو دا لر او بر د واړی
د قندهار نه تر آتکه خور په غر او سمه
د باچا خان د پیروکارو سور لښکر د واړې

چې یوسف خان تر څو گریوان وی د آدم نیولې
د خوشحالۍ درځو د امن شیربانو نه راځي
چې ایمل خان د خوشحال خان په مرسته نه ولې ولاړ
نو تیر ساعت د لمر پتر پښتنو نه راځي

چې د حجرې او جوماته روغه تر څو شوې نه وی
نو گودرونه به هم دغه شاترې شار پراته وی
چې د مزدور د خولې شاخکی ستوری شوې نه وی
نو دا زرخیزه میدانونه به کار کار پراته وی

د دې نازک دور په ژوبل ژوبل ورځو شپو کښې
د چا په ناز او اداگانو شعر نه شم ليکې
د بې گناه او د مظلوم په وينه سرو کوڅو کښې
نور د بنائيت په بلاگانو شعر نه شم ليکې

د تورو زلفو مار چيچلو ژوبل زړونو واوړې
زه خپل کلام د چا د حسن غلام کولې نشم
د سرکو شونډو په ارمان بيمار ذهنونو واوړې
زه د قلم عزت بازار کښې نيلام کولې نشم

که د سماج د شکو خپولو توان نه لري
نو خپلو گوتو کښې مې هغه قلم نه دې پکار
چې په جولي کښې خوشحالي د ټول جهان نه لري
نو مشغوله له مې د زړه هغه غم نه دې پکار

چې پکښې حل د ژوندانه د مسئلو نه مومم
زه د انسان د لاس ليکلي کتابونه څه کوم
چې څه علاج پکښې د خپل روح د پولو نه مومم
زه د تشکيک لوگو وهلي تور فکرونه څه کوم

ما دی د خاږو په کښول آب زم زم گوټلی
د چا د سوال په جام او می باندې خلۀ نه پلټوم
زما زرګې دې بس په یو ټنګلی ایمان راوړې
په نورو ټنګلو زۀ درشلې د زړۀ نه پلټوم

زما په خیال د محبت حجازی رنگ ختلې
د دغې رنگ د پامه نور ونځونه چوټه غیږی
زما د فکر د ربابه هغه ټنګ ختلې
چې ئې نشه په اورېدو د صری سر ته خپړی

کۀ مې د حق په مرسته دا دنیا جنت نه کړله
په کومه خلۀ به په هغې جهان جنت غواړمه
کۀ خپله مینه مې په وینو کښې لت پت نه کړله
نو بیا به څنګه د جانانه محبت غواړمه

دا مې د زړۀ حرم کښې خدایې سره وعده کړې ده
چې به دستور د دې ظالمې زمانې بدلوم
ما د ساقی په وړاندې کلکه اراده کړې ده
چې به جامونه او کاسې د میخانې بدلوم

خو! --

کټه زمانه راته په لاره کښې ديوال جوړه شوه
نو د غيوت په سور انگار باندې به خان سټي کرم
کله چې پورته شي زما د تن بدنه لمبې
په دغه اوور به د ناترسو دا جهان سټي کرم

پښتور

د پښتون په ثقافت رنگونه خيژي
سانحه دا ده خيبر او تاتري ده

کټه د کلي گودر وران شو پروا نشته
د دمه بشار هره کوڅه د نندارې ده

د قام هډونو باندې پښې ږدي خپل عزت جوړوي
غټان مالي زما او ستا په برکت جوړوي

مونږ د غربت په جهنم کېږي خلعتوب زړو
بادار په سپینه ډیره خوړو له جنت جوړوي

د پختونخوا په هر جومات باندې قابض برهمن
د قام حیا اخلي دستار د فضیلت جوړوي

د تماکو له زهریله کومې راوتې خانې
په زمانه د قارونانو حکومت جوړوي

خپله درخو ترې هم سندرو کېږي ستائیلې نشم
يو څو چلباز راته د مینې نه تهمت جوړوي

د بې وښې په سور انگار کښې خوتکيدلی جذبات
د قلم شوکې له بچې راشي بغاوت جوړوي

مشال له لاس کيږدې په خله سپينې خبرې کوي
دا ليونې په زوره ځان ته مصيبت جوړوي

قطعه

د آريا په نظريه مې يقين پوخ شي
د پښتون معاشره کښې زير او زور دې

برهمن ، کهشتری او ویش ښه په مزه دي
خو شودر غريب لا اوس هم در په در دې

په وينو سور د زرگي سر اوڅارم
که خپل سورے سورے خيگر اوڅارم

د پښتونخوا نه راته جوړ شو دوزخ
خدایه اوس لر او کنه بر اوڅارم

د سوات ریڼه پرېته گلونه ياد کړم
که د بونير سوی نشتر اوڅارم

د باجوړ داغونه اوستایمه
کنه د دیر پرهر پرهر اوڅارم

د کراچی د رهاگانو تیري
که د وزیرو وریست تهر اوڅارم

د تاتري زخمونه او گندمه
ايلمه تا او كه خير اوزارم

به خيلي ميني پسي ساندې اويم
كه دا برنده نهور نه اوزارم

د پښتو پيغلو مرتور سرونه
كه د پښتون چڅني كپر اوزارم

د خپلو غوښو نه كارغان اوشرم
كنه عزت د سمې غر اوزارم

د خپل شهيد سحر ماتم او كرمه
كه سوم لوم مازيگر اوزارم

مشاله خپل سيمه گريوان راټول كړم
كنه د كلي وران كور اوزارم

زندگی که می پند شوکو د ازغو ده

ستا د مینې پند خوړلت پند پند مزو ده

خبر شوې ده زما د میخواری نه

صراحی پند میکرده کښې پند توبو ده

چې پند شنه بالدم خفه ده نه پوهیږم

د پرون مازیگری نه پند خپرو ده

چې حیا ئې پند بارخو شی کله برنده

أف ټکلا ئې پند غصه کښې د کتو ده

خه راخه چې خاخکه خاخکه وینه ورکړو

د ژوندون دیوه مړه کیږی پند سلگو ده

پند جولی کښې ئې غیرت د ملالی دے

د مشال شعر شمله د یوسفزو ده

قطعه

لکه د وینې راځنې مینه ګرځي

کله مې زړه کله ډګونه نیسي

دا هم اثر دې د میګونو سترګو

چې اباسین څله کښې څګونه نیسي

د چا یادونو پسے منلے وهم

په سرابونو پسے منلے وهم

ستا د بښاست په گلورینو لارو

خپلو خوبونو پسے منلے وهم

د چا د خنرو د ښکلا د پاره

په سرو گلونو پسے منلے وهم

دا د هجران تنلے اغسته یمه

دا چې جامونو پسے منلے وهم

په نیمه لاره کښې ئې پرېښودمه

په ارمانونو پسے منلے وهم

مشالہ سم د زړه داغونه ښکاری

څکه خالونو پسے منلے وهم

ستا غمونه خفگانونه د زما شی
خوشحالی زما د برخې د هم ستا شی

ستا د زلفو په تیرو کښې یم وروک شوی
مخ راواړوه چې لاره مې رڼا شی

خپل خوبونه راته ډیر دی علامته
غاره راکه چې خوبونه مې رښتیا شی

که د شونډو د کوثر لائق د نه یم
نو دا ستا د مینې تاو مې د سزا شی

سترې سترې تصور مې د چا یاد کښې
د زړه غیږه کښې سر کېږدی په ژړا شی

مشال ناست وی د زړګۍ زخمونه شماری
ناساڼې نې څه رایاد شی په خندا شی

د لیونتوب نه مې گریوان یریږي
زما د مینې نه جانان یریږي

اوس ترینه کوم طرفته کله اوکړو
زمونږ په کلی کېنې دیوان یریږي

دلته کېنې هغه مخلوق هم اوسیدي
د چا د شر نه چې شیطان یریږي

د امید شمع پکېنې بله ساتم
د زړه کنلر کېنې مې ارمان یریږي

مشالۀ مونږ تش د وفا اوږی یو
دا ټکلی هسې په خپل ځان یریږي

گل راپورے اوځندل ازغو راپورے اوځندل
خپلو د خندا کړمه پردو راپورے اوځندل

مينې دې په ما باندې څه داسې کانې اوکړلې
روغ راپورے خاندی لیونو راپورے اوځندل

ما چې د زړګۍ په سر د یاد شمعي روښانه کړې
شوق د منزل او ارادو راپورے اوځندل

کله په جرګه چې د رقیب کوڅې له لارمه
مینه مې مُسکې شوکله پښتو راپورے اوځندل

ما چې د خپل فکر څادر خور کړو د پښتو په سر
ډیرو غټو غټو پښتو راپورے اوځندل

دعا

بناپیرو سره گاؤندہ کنبی
د جہانہ چرتہ لرے
د شفق د سُرخِ شاتہ
د زہری د کور پٺہ خوا کنبی
د اودی آسمان د لاندے
یو بنائستہ د مینی کور را
یو سپوومی د ژوند ملگرم
سره گلونہ درے خلور را
چی پرے سترگے بخوّمہ
چی پرے مخہ بدلوّمہ

وخت که هر محو مرده طوفانونه حادثې راولی
د لیونی مشال د پښو نخېنې وړانولې نه شی